

Vágó Istvánné Apósa És Anyósa

A férjem szüleinek az esküvői képe. Valamikor az 1920-as évek elején esküdhettek. A férjem derecskei. Az édesapja férfiszabó volt. Túlélte a háborút, mert valamilyen címen internálták. Az internálótáborból Ausztriába vitték, és onnan hazajött. Az édesanyját és a húgát, akinek ilyen járógép volt az egyik lábán, elvitték Nagyváradra, onnan pedig Auschwitzba. A kislányt rögtön elválasztották az édesanyjától, és mesélték, hogy ebbe belebetegedett. Egyikük sem jött vissza. Amikor összeházasodtunk, először az állomáshoz közel, egy nagyon ócska lakásban laktunk. Nem lehetett felfűteni, télire nem lehetett egy gyerekkel ott maradni. És akkor az Arany János utcában béreltünk egy olyan lakást, aminek csak az utcai, emeletes frontja maradt meg, a nagy hosszú

udvar végig le volt bombázva. Amikor eladó lett a ház, az apósom megvette, emlékszem, huszonnégyezer forintért. Nekik Derecskén volt házuk, azt eladták. Így tulajdonképpen ők jöttek oda hozzánk. A mienk volt a földszinten egy háromszobás lakás, az övék meg az emeleten. Az apósom, szegény, nagyon rendes volt. Nem veszekedtünk soha, de épp ez volt a baj, azért mentem idegileg tönkre, mert sokat tűrtem. Nem bántott ő, csak mindenbe beleszólt. Aztán tizennégy évig laktunk együtt.